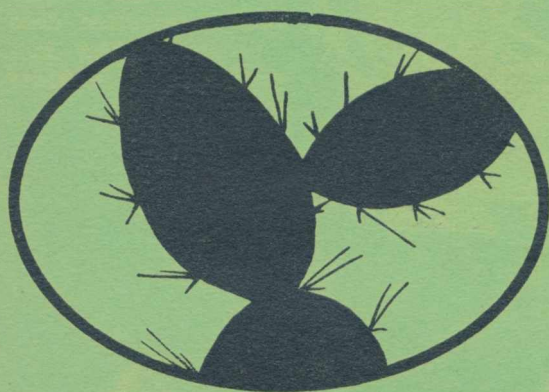

SUCCULENTA

NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING
VAN LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN EN
ANDERE VETPLANTEN

1958

No. 11

Voorzitter : A. F. H. BUINING, Hamersveld (U.).

Secretaresse : Mevrouw J. GRULLEMANS—VAN BERGHEM,
Hereweg 19, Lisse.

Penningmeester : G. D. DUURSMA, „Vijversburg”, Rijperkerk (Fr.).
Postrekening no. 833550.

Redacteur : H. VAN DER VELDE, Hofwijkstraat 17, Den Haag.

CACTUS- mesttabletten

**MOOIE, GEZONDE
CACTUSSEN**

kunnen wij in Europa
alleen d à n hebben,
wanneer wij de planten
in een geschikte vorm
de voedingsstoffen uit
hun geboortegrond ge-
ven.

ETISSO, samengestel-
de CACTUS-mesta-
bletten bevatten deze
voedingsstoffen in
practische en reukloze
vorm.

Het

Etisso

mest-KEGELTJE

dat s p o r e n elementen bevat,
is een natuurlijk en krachtig
werkzaam bemestingsmiddel
voor bloemen en planten. De
bijzondere samenstelling bevo-
dert vooral de knop- en bloem-
vorming. Buitengewoon een-
voudig en hygiënisch in het
gebruik !

Verkoop voor België :

EUDIPHARM S.A., Brussel, 77 Rue des Atrébates.

Nederlands-Belgische Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

VERSCIJNT MAANDELIJKS

Redacteur: H. van der Velde, Hofwijkstraat 17, Den Haag — Redactie-commissie: J. A. Janse en
meij. J. J. E. van den Thoon — Medewerkers: Dr H. W. de Boer - Dr B. K. Boom - A. F. H. Buining
E. T. Claeys - A. de Prins - A. J. A. Uitewaal - Arm. Wilboorts e.a.

Phyllocactussen door A. J. A. UITEWAAL

Van alle cactussen hebben de Phyllocactussen de grootste populariteit verworven. Geen wonder, want weinig cactussen zijn zo geschikt voor kamercultuur of hebben zulke betoverend mooie bloemen als de Phyllo's. Het is wel toevallig dat juist deze populaire cactus zo weinig overeenkomst vertoont met datgene, wat men zich in het algemeen voorstelt van een

Phyllocactushybride met zalmkleurige bloemen

foto: Jarman

cactus, n.l. een bol- of schijfvormige, sterk bestekelde plant. Toch is ook de bladcactus, zoals ze in de volksmond genoemd wordt, een echte cactus. De naam „bladcactus” moet men overigens niet letterlijk opvatten, want cactussen bezitten geen bladeren. Er bestaan wel soorten met sterk gereduceerde bladeren, doch deze rudimenten zijn vaak moeilijk als bladeren te herkennen. Een uitzondering vormen de Peireskia's, die gewone, enigszins vlezig bladeren hebben en een gewone houten stam, en daardoor dus veel overeenkomst vertonen met de algemeen bekende planten. De Peireskia's worden beschouwd als de meest primitieve cactussen, waaruit de andere vormen zich onder bepaalde invloeden hebben ontwikkeld. Men komt ze nog al eens tegen, al herkennen we ze niet dadelijk, omdat ze dan meestal bladerloos zijn, want Peireskia wordt vaak gebruikt als entstam voor de Kerstcactus (*Zygocactus truncatus*), en ook, als ze wèl bladeren hebben, als onderbeplanting voor bloemenmanden. Wat men op het eerste gezicht bij de Phyllocactussen bladeren zou kunnen noemen, zijn in werkelijkheid vlakke stengels. Hoewel de groei van zo'n stengel nogal puntig eindigt en de zich daarop bevindende nieuwe groei weer vrij spoedig breed wordt, zijn deze als het ware op elkaar geplaatste bladeren, stengelleden.

De benaming Phyllocactus (= bladcactus) is voor deze prachtig bloeiende planten onjuist, beter gezegd onwettig, want hun geldige geslachtsnaam is Epiphyllum, hetgeen betekent „op blad”. De bloemen zijn namelijk onmiddellijk op het zogenaamde blad geplaatst. De meeste Epiphyllums, die wij kweken, zijn geen echte soorten maar hybriden, dus kruisingen, en men zou daarom feitelijk van Epiphyllumhybriden moeten spreken. Laat ons in het dagelijks leven voor deze hybriden gerust de naam Phyllocactus, of Phyllo gebruiken, omdat ze nu eenmaal algemeen onder deze naam bekend zijn.

De eerste Epiphyllum werd reeds omstreeks 1650 naar Europa gebracht. Voor zover men heeft kunnen nagaan, zijn twee Engelsen in 1830 het eerst begonnen ze te kruisen met andere inmiddels bekend geworden cactussen. Deze hybriden vielen zo algemeen in de smaak, dat men in Frankrijk, Duitsland en België nieuwe variëteiten ging winnen met als resultaat dat hun aantal op heden legio is. In Amerika hebben liefhebbers van deze planten, die men daar „orchideecactussen” noemt, een speciale vereniging opgericht, met als doel orde in de chaos van hybriden en hun benamingen te brengen en nog weer nieuwe variëteiten te produceren.

De bekendste cactussoorten, waarmede men kruisingen heeft verricht zijn Echinopsissen, de algemeen bekende grootbloemige bol- of egelcactussen, *Heliocereus speciosus*, de Zonnecactus, die op zichzelf ook een gemakkelijk groeiende en prachtig bloeiende, daarom aanbevelenswaardige soort is, en *Selenicereus grandiflorus*, beter bekend als de Koningin der Nacht. Van al deze planten geeft Verkade's album „Cactussen” fraaie afbeeldingen. Soms is uit de verschillende kenmerken van bouw en vorm van de stengelleden van de Phyllo's, of uit vorm of kleur van de bloemen nog op te maken, welke van de genoemde planten als een der ouders voor de kruising gebruikt is. Als erfenis van de Koningin der Nacht zijn te beschouwen de wit of geelachtig gekleurde, wijd geopende, bijzonder grote bloemen en het grote aantal bloembladen; de Zonnecactus, een toortsactus met 3 tot 4 kantige stengels, maakt zich kenbaar door de vorm der stengelleden, terwijl een andere geërfde eigenschap, de staalblauwe gloed der

Phyllocactus met zalmkleurige bloemen

foto: Lindeijer

bloemen is. Daar ook hybriden onderling weer gekruisd zijn, is het evenwel vaak moeilijk met zekerheid al die ouders vast te stellen.

Phyllo's zijn als kamerplant nog steeds erg geliefd, maar zo veel als voor de oorlog zien wij ze tegenwoordig niet meer. Wat een prachtige variëteiten kon men destijds op bloemententoonstellingen bewonderen. Het is mogelijk, dat de kwekers in de oorlogstijd veel plantenmateriaal verloren hebben, het kan ook zijn dat de Phyllo's door andere planten — de tegenwoordige modeplanten — min of meer verdrongen worden; maar jammer is het zeker. Als de kwekers maar weer met nieuw, mooi en goed materiaal op de markt komen zal de populariteit van de Phyllo's ongetwijfeld weer sterk toenemen; een bloeiende Phyllocactus vindt bij het publiek steeds gretig aftrek. In Amerika hebben enkele botanische tuinen hun grootste kas voor deze planten ingericht. Wanneer ze bloeien trekken ze vele honderden enthousiaste bezoekers.

De meest bekende en, ik mag gerust zeggen, over de hele wereld meest gekweekte bladcactus is de *Phyllocactus Ackermannii*, een hybride van de echte soort van dezelfde naam met *Heliocereus speciosus*. Het gekke is, dat

juist deze hybride nog steeds geen officiële naam gekregen heeft. Ze heeft vlezige, tamelijk donkergroene stengels, die vaak driehoekig en, bij zonnige stand, dikwijls roodachtige randen hebben; de areolen, geplaatst in de inkepingen van de stengels waaruit ook de bloemen ontspringen, dragen kleine doortjes. De vrij grote bloemen zijn scharlaken of purperrood, met een blauwe glans overwaasd; de bloemen blijven naar verhouding lang goed, 4 tot 5 dagen, afhankelijk van de temperatuur. Een gemakkelijk groeiende en dankbaar bloeiende plant; in de kas groeit ze wat slap en kan dan vooral goed als hangplant dienen. Een andere bekende, maar nog veel te weinig gekweekte bladcactus is „Deutsche Kaiserin”, of „Empress”, welke een hybride of een variëteit is van *Phyllocactus (Epiph.) phyllanthoides*. Het zijn beide ongemeen rijkbloeiende planten, een goed ontwikkeld en goed verzorgd exemplaar kan bedekt zijn door honderden roseachtig gekleurde bloemen. De tamelijk stevige, buigzame, lichtgroene takken hebben een opvallend dikke, vaak roodachtige middennerf; de bloemen zijn van buiten rozerood, van binnen lichter van tint. Zo op het eerste gezicht doen ze wel even aan Magnoliabloemen denken. De takken vertonen vaak lichte vlekken, waartegen naar het schijnt, weinig te doen is.

De bloeitijd van de genoemde planten, zoals trouwens van de meeste bij ons algemeen voorkomende Phyllo's, valt van april tot juni, afhankelijk van een warm of koud voorjaar. Bij vroege bloei heeft men kans op een tweede bloei in het najaar. Op elk der areolen, de fijne borstelbundeltjes in de inkepingen van de leden, kan slechts één en, naar algemeen beweerd wordt, ook slechts éénmaal een bloem verschijnen. Takken die één jaar oud zijn, bloeien niet, maar hebben de meeste kans het jaar daarop te bloeien. De bloem ontwikkelt zich langzaam, het duurt soms wel 6 tot 10 weken van haar eerste verschijnen als knop tot haar volle ontwikkeling. De wit of geelachtig bloeiende planten met grote, wijd geopende bloemen met een lange bloembuis en smalle, buitenste bloembladen zijn meestal kruisingen met nachtcactusbloed, zij openen zich als gevolg hiervan 's avonds. Deze Phyllo's zijn ook iets moeilijker te kweken en geven meestal ook maar enkele bloemen, die aan de oudere, houtachtige stengelleden vrij laat in de tijd verschijnen, maar de bloemen zijn bijzonder mooi en boeien ieder die ze ziet.

De planten zetten bij ons ook nog wel eens vrucht, een tamelijk grote, nogal dikwandige, éénhokkige besvrucht, vaak rood tot purperachtig van kleur. Het kweken van Phyllo's uit zaad heeft weinig zin, het vermeerderen geschiedt het gemakkelijkst en vlugst door stek. De uitgebloeide bloemen wringen we liever voorzichtig af, of we snijden ze met een scherp mes voorzichtig nabij de voet af.

Vaste stelregels voor de kweekwijze kan men niet geven, wel enige algemene grondregels die met vrij grote zekerheid tot succes zullen leiden. Veelal denkt men er niet voldoende aan met een echte cactus te doen te hebben en dat een cactus, evenals elke andere kamerplant, met enige zorg behandeld dient te worden. Van een stek moet men in het eerste jaar ook niet direct bloemen verwachten. Een stek, in de zomer geplant, is in de herfst pas stevig beworteld, dan volgt de winterrust. Nieuwe groei vorint zich in de lente en de zomer, rijpt in de herfst en eerst in de daarop volgende lente brengen deze nieuwe takken bloemen voort.

Voor de cultuur van bladcactussen is het nuttig iets te weten van hun

Phyllocactus alatus (phyllanthoides)

Cliché K.u.a.S.—foto: Udo Köhler

oorspronkelijke levenswijze. Ze komen uit Midden-Amerika, n.l. de Noordkust van Zuid-Amerika, Brazilië, in de omgeving van de Amazonerivier, Paraguay en de tropische gebieden van Mexico. Ze groeien op vertakkingen van het geboomte, op plaatsen waar zich verteerde plantenresten verzameld hebben; hun metgezellen zijn Orchideeën, Bromelia's, Varens e.d. Ze leven epifytisch, dat wil zeggen: op andere planten, maar niet ten koste daarvan. Hun stengels hangen van nature naar beneden, in de regentijd druppelt het water van blad tot blad, de warmte zorgt voor een vochtige atmosfeer, vastgehouden door het beschuttend en beschermend bladerdek, waaronder een schemerig licht heerst.

Met al deze omstandigheden dienen we bij onze kweekwijze rekening te houden; een humusrijke grond, warmte, geen brandende zon, een matig vochtig gehouden wortelgestel en enigszins vochtige lucht. We kunnen de natuur nabootsen door de bladeren vaak te bespuiten, wat deze planten derhalve het beste bekomt. De aarde moet goed poreus en voedzaam zijn; verteerde bladgrond, wat fijngewreven oude koemest, scherp zand en

eventueel een weinig leem of goed doorvroren klei vormen een geschikt grondmengsel. Toevoeging van een weinig Thomasslakkenmeel (een handvol op een gewone emmer) is bevorderlijk voor de bloei en verhindert het verzuren van de grond. We nemen liever brede, dan diepe potten, de planten staan dan ook steviger. In de kamer mag de temperatuur niet al te vaak onder 10 gr. C. komen en we moeten de planten zo veel en zo rustig mogelijk op dezelfde plaats laten staan, althans met dezelfde kant naar het licht gekeerd. Als ze eenmaal goed in knop zijn hindert het niet meer als we de plant verzetten om ze van de mooiste kant te kunnen bewonderen. Op een zonnige vensterbank moeten we 's middags wat schermen; eenvoudig b.v. door het glasgordijn dicht te trekken. De aarde moeten we 's zomers matig vochtig houden en de bladeren dikwijls bespuiten met de bloemenspuit. Het beste is regenwater te gebruiken, dat op kamertemperatuur is gebracht. Men bespuit niet bij felle zon of als de plant volop in knop staat.

Hoofdzaak is dat we goed letten op de rust en de groeiperiode. De rusttijd voor de meeste van onze Phyllo's is van half november tot eind januari, gedurende welke tijd we de planten aan de droge kant houden en ook niet bespuiten, maar er voor waken, dat de potkluit niet uitdroogt. Het verdient aanbeveling ze gedurende de rusttijd in een koel vertrek, 8—10 gr. C., te plaatsen. Na die tijd geven we weer geleidelijk iets meer water en dan wordt de nieuwe groei al spoedig merkbaar aan de frisse toppen van de stengels. Van de oude takken, die nog maar traag bloeien en weer opnieuw aan de top uitlopen, kan men het beste de uiterste top afsnijden om ze zodoende tot bloei te dwingen. 's Winters, vooral bij te veel warmte en te weinig licht, vormen zich vaak lange, dunne ronde uitlopers (spiesen) die we pas wegsnijden als ze wat groter zijn geworden, anders komen er toch telkens weer nieuwe.

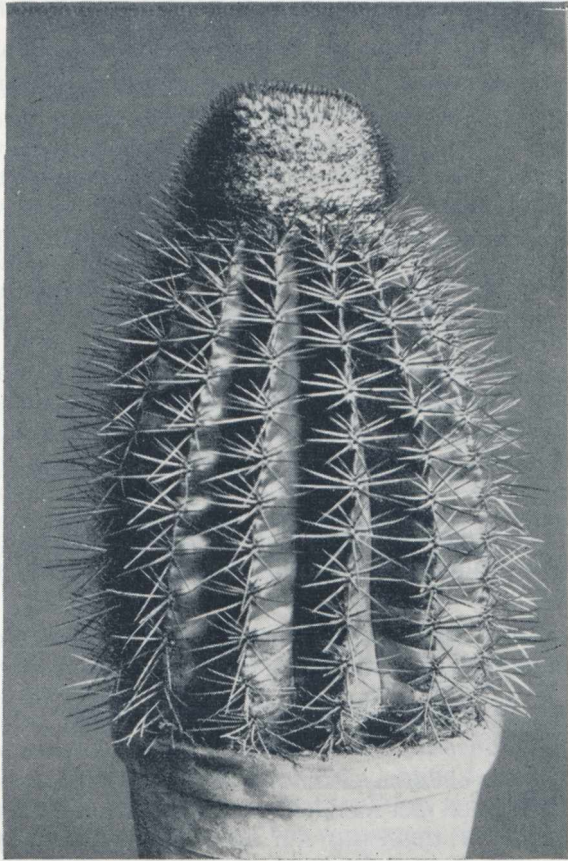
Wanneer de plant belooft te gaan bloeien zien we de vaatbundels, die van de verdikte nerf van de stengel naar de areolen lopen, opzwellen. Als de bloemen zijn uitgebloeid nemen we ze, ook al uit aesthetisch oogpunt, weg. Na de bloei krijgt de plant weer een korte rustperiode van enkele weken om weer wat op krachten te komen, waarna ze zo nodig wordt verpot; gedurende deze tijd, en ook nog enkele weken daarna, houden we haar flink beschaduwd. Verpotten is vooral dan nodig als de stengels door overvloedige bloei geschrompeld zijn. Oude, uitgebloeide takken snijden we weg. Hebben we een tuin bij ons huis dan verdient het de voorkeur Phyllo's midden of eind mei naar buiten te brengen en daar een enigszins beschaduwd en voor de wind gevrijwaard plaatsje te geven. In de frisse lucht, de potten in de grond gegraven, verdragen ze de zon beter dan in de huiskamer. Ook is het heel gunstig de potten in met turfmolm gevulde lage kisten te zetten, die men dan ergens boven op kan plaatsen. 's Zomers bij warm en droog weer 's morgens en 's avonds even licht besproeien, bij koeler weer natuurlijk maar een enkele keer en dan bij voorkeur 's morgens. Oude exemplaren krijgen tijdens de groeiperiode een enkele keer slappe koegier.

Te lange stengels, die gaan liggen, waardoor de plant veel plaats inneemt, binden we zo op, dat de steunmiddelen zo weinig mogelijk zichtbaar zijn. Van planten, wier stengels sterk tot hangen neigen, kan men in korven van draad of houten latjes mooie hangplanten kweken.

De verzorging van Melocactussen

door HANS KRAINZ.

Melocactussen behoren tot de oudst bekende cactussen. Ze bezitten in het algemeen genomen de vorm van een Echinocactus, die nooit spruiten maakt en doorlopende ribben heeft. In de bloeibare ouderdom, welke onder gunstige omstandigheden in het zesde tot zevende jaar na het zaaien wordt bereikt, ontwikkelt zich in de kop een eindstandige bloeiwijze, 'n z.g. eindstandig cephalium, waarmee tegelijkertijd de groei van het overige, sterile, plantendeel wordt afgesloten. Van dit ogenblik af groeit dus alleen nog de uit dichte wol en, naar gelang van de soort, uit meerkleurige borstels bestaande bloeiwijze, ieder jaar verder en kan een hoogte van 20 cm of meer bereiken.

Melocactus-hybride

foto: Uitewaai.

De bloemen zijn klein en openen zich meestal eerst in de namiddag — zoals bij de meeste Mammillaria's —, waarbij de bloemen slechts weinig uit het cephalium steken. De vruchten zijn naakt, knotsvormig en wit tot donkerrood. De met cephalien gekroonde Melo's vormen de juwelen van een verzameling.

BRITTON EN ROSE erkenden in 1924 slechts 18 goede soorten. Sedertdien werden nog vele nieuwe soorten ontdekt en beschreven.

Ook in dit geslacht zijn er bij de vele soorten een groot aantal variëteiten, of beter gezegd vormen, welke de soortbegrenzing zeer bemoeilijken. Dit is dan ook de hoofdoorzaak van de vele synoniemen. Wij vinden alleen al bij dit geslacht meer dan 240 „soort“-namen in de literatuur!

De gebieden, waar de Melocactussen voorkomen, zijn Mexico, Westindië, Curaçao, Trinidad, Venezuela, Columbia, Brazilië, Noord- en Centraal-Peru. Deze grote verbreiding hebben ze gemeen met de Pilocereus in wier gezelschap ze dan ook het meest gevonden worden.

Tot de, in de verzamelingen, meest voorkomende soorten behoren :

Meloc. bahiensis (BR. ET R.) KNUTH, uit Bahia in Brazilië, snel groeiend.

M. caesius WENDL. uit Venezuela en Columbia. Deze plant komt voor aan de kust en heeft rode bloemen.

M. maxonii (ROSE) GÜRKE, uit Guatemala, met bruinrode cephaliumborstels, kan in de winter, mits geënt, een temperatuur van 6 graden Celsius verdragen.

M. neryi K. SCH., uit het Amazonegebied, Brazilië, met karmijnrode vruchten.

M. oreas MIQ. (= *M. ernesti* VPL.), uit Bahia, Brazilië, met een bijzonder wit en sterk wollig cephalium.

M. jansenianus BCKBG van Laredo, Peru, een soort van de kust. Vormt grote cephalien met rode vruchten en helder roodbruine borstels, een juweel van een plant.

M. peruvianus VPL. (= *M. townsendianus*), uit het binnenland van Peru.

M. macracanthus (S.-D.) LK. ET O., uit Aruba, Curaçao, met de sterkste bedoorning en donkerrode borstels in het cephalium. Hiervan bestaan vele vormen.

M. obtusipetalus LEM., uit Columbia, een soort uit het kustgebied, die later vaak in de buurt van de kop spruiten vormt.

M. lemairei MONV. uit Hispaniola met klein cephalium en helderrode borstels.

M. violaceus PFEIFF. van Rio de Janeiro, Brazilië, een soort uit het kustgebied met roodachtig bruine borstels en rose vruchten. (*M. melocactoides* en *M. depressus* zijn vermoedelijk slechts synoniemen van deze soort).

M. oanacaensis nom. nud. uit het binnenland van Mexico, sedert ongeveer 1940 bekend. Soort met heldere en dikke dorens en breed cephalium.

DE CULTUUR

Wat de cultuureisen betreft onderscheidt men twee groepen. De soorten uit het vochtig warme kustgebied zoals *Melocactus caesius*, *M. jansenianus*, *M. obtusipetalus*, *M. violaceus* en andere, voorzover ze niet geënt zijn, verlangen in de zomer veel vochtigheid. Bij hoge warmte, vaak nevelen met regenwater is gewenst. Losse, dus zeer doorlatende, maar voedzame grond. In de winter droog en warm, beslist niet onder de 10 graden Celsius! Als grondmengsel voor Melo's gebruike men: 2 delen bladaarde, 1 deel scherp grof zand met een weinig graszodenaarde. In plaats van bladaarde kan ook cyclamengrond gebruikt worden. Op het gat in de pot zorgen we voor een goede drainage! Hier moet nog op iets zeer belangrijks worden gewezen: de wortelechte planten schrompelen tegen het voorjaar zeer sterk in omdat de zuigwortels verdrogen. De critieke tijd valt dus — vooral bij bloeibare planten — tijdens het voorjaar, wanneer zich nieuwe wortels moeten vormen. Er mag dan alleen maar geneveld en niet gegoten worden, totdat de planten beginnen te zwellen.

Voor de soorten uit het binnenland, dus het droge gebied, kan een iets zwaardere aarde gebruikt worden, zoals bijv. 1 deel bladgrond, 1 deel broeibakaarde, 1 deel graszodenaarde en 1 deel grof zand. In de zomer moeten zij dezelfde behandeling hebben als de soorten van de kust, in ieder geval is voldoende vochtigheid en ook goed luchten nodig. In de winter verdragen ze bij droge lucht wat lagere temperaturen, echter niet te lange tijd, onder de 6 graden C. ! Wortelbeschadigingen moeten bij alle wortelechte Melocactussen — vooral de bloeibare planten — vermeden worden ! Ook groeien wortelechte planten alleen maar goed onder glas.

Het kweken van Melocactus uit zaad is niet zo moeilijk. Bij het enten van de zaailingen op *Cereus bonplandii* of *Harrisia jusbertii* kan een voedzame grond gebruik worden. Een later overenten op zwaardere onderstammen is in het geheel niet nodig. Ik heb 12 jaar geleden een *Melocactus maxonii*-zaailing geënt op *C. bonplandii*; zij draagt thans een krachtig cephalium en de onderstam is dermate overgroeid, dat ze nauwelijks meer te zien is. Ook de fraaie, van een cephalium voorziene *M. jansenianus*, die zich thans in de verzameling van de heer KELLER, te Baden, bevindt, staat nog op zijn zaailing-onderstam, die niet meer zichtbaar is. In deze gevallen is overwintering veel eenvoudiger, er kan af en toe wat water gegeven worden, verschrompelen komt nauwelijks voor en het gevaar bij verplanten valt nagenoeg weg. In geënte toestand kunnen soorten uit het binnenland zeer goed voor het venter gekweekt worden.

Op een voornaam feit, welke uit ervaring is gebleken, en wat ook door de heer KELLER bevestigd is, moet ik nog wijzen: wortelecht gekweekte planten, vooral zaailingen, groeien, indien een goede grondsoort wordt gebruikt, veel sneller, vormen daarom het cephalium in kortere tijd en bloeien vlugger dan geënte planten, onder dezelfde omstandigheden. Natuurlijk verlangen wortelechte planten ook een meer voorzichtige behandeling en, zoals reeds is gezegd, voor een goed resultaat: cultuur onder glas ! Hier komt nl. nog bij, dat planten met cephalien het verplanten slecht verdragen, omdat zij in deze bloeirijpe leeftijd geen zuigwortels meer vormen. Een soortgelijke ervaring heeft kort geleden de heer GRAESER uit Neurenberg met *Astrophytum* bekend gemaakt. De wortelechte Melocactussoorten worden daarom kort voor de bloei in grote, doch niet te diepe schalen geplant, waarin ze, met latere bemesting, tot aan hun levenseinde kunnen blijven staan. Daarmede is ook de reden verklaart, waarom de van cephalien voorziene Melocactusimporten zich niet meer goed herstellen en bijna altijd na verloop van enige tijd sterven. De doodstrijd kan misschien 1 à 2 jaren duren, maar ze gaan op zijn laatst na deze tijd de weg van al het aardse.

Melocactussen vormen in steriele toestand geen bijzonder mooie planten, zijn ze echter éénmaal bloeirijp en van een cephalium voorzien, dan verheugen ze het hart van iedere liefhebber, meer dan menige andere soort in het cactusrijk.

Vertaling: B. M. SCHOMPER.

Gedenkt het Clichéfonds !

Bedenkt dat zonder de inkomsten van dat fonds Succulenta geen afbeeldingen zou kunnen bekostigen, schenkt daarom uw zaad aan het Clichéfonds en stuurt het aan de heer M. G. VAN DER STEEG, Hertensprong 4, Eindhoven.

Een practicus aan het woord.....

V

De soortenkeus voor kamercultuur — wij wezen daar reeds eerder op — is wel een van de belangrijkste punten die kunnen bijdragen tot een succesvolle kweekwijze. Wij zullen trachten voor hen die hun verzameling nog grotendeels op moeten bouwen, enkele richtlijnen te geven, waarmee men mogelijk zijn voordeel kan doen. Men dient hierbij wel in het oog te houden dat wij hier vooral over het kweken in de kamer spreken, eventueel met de mogelijkheid om de planten des zomers in de tuin of op een balkon te kunnen plaatsen. Vanzelfsprekend zijn bij bak- en kascultuur de mogelijkheden veel groter.

In de eerste plaats zouden wij willen waarschuwen, dat men van het bloeien van bolcactussen in de kamer niet zo heel veel moet verwachten. Volgens onze ervaring zijn er slechts enkele soorten die met enige kans en onder gunstige omstandigheden in bloei te krijgen zijn. Deze soorten vindt men hoofdzakelijk onder de Mammillaria's, zoals *M. wildii*, *M. bocasana*, *M. rhodantha* en *M. magnimamma*, *Rebutia minuscula* en Echinopsis hybriden. Daarmee hebben wij het in huis bloeiende sortiment bolvormige cactussen wel gehad. *Coryphanta*'s, *Lobivia*'s en de meeste *Rebutia*'s moeten wij zelfs voor kamercultuur ten sterkste afraden, daar deze in de winter door een te droge en veelal te warme atmosfeer zeer vatbaar zijn voor rode spint, waardoor de planten spoedig een onooglijk aanzien krijgen.

Ook andere geslachten welke vooral voor de bloei gekweekt worden, zoals *Gymnocalycium*, *Parodia*, *Notocactus* om deze maar eens te noemen, zullen — uitzonderingen daargelaten — niet die groei en bloei geven, welke men er in een te groot optimisme van verwacht. Moeten wij daarom de cactus in het algemeen als kamerplant verwerpen? Integendeel, maar dan zal men andere geslachten dan de hierboven genoemde moeten kiezen. Wil men graag planten bezitten die jaar in jaar uit, onze zorgen belonen door de ontwikkeling van knoppen, die een redelijke kans hebben tot ontplooiing te komen, dan zullen de volgende geslachten en soorten zeker niet teleurstellen. Het merendeel van deze is zelfs voor de kamer beter geschikt dan voor een liefhebberskas, omdat zij in de zomer minder en in de winter meer warmte vragen, twee factoren die wij hen in een kas moeilijk kunnen geven. *Zygocactus truncatus*, de Kerstcactus, is wel zo overbekend dat wij zeker deze soort geen nadere aanbeveling behoeven te geven. Ook *Schlumbergera gaertneri* en *Rhipsalidopsis rosea* zijn twee ideale soorten die respectievelijk met oranje-rode en rose bloemen bloeien. Al te felle zonbestraling is niet zo gunstig, dus in de zomer schermen of naar een minder zonnig raam verplaatsen. De zweepcactus, *Aporocactus flagelliformis* en andere soorten van dit geslacht kunnen, als hangplant gekweekt, tot prachtige exemplaren uitgroeien.

Ook het geslacht *Rhipsalis* heeft waardevolle soorten voor de kamer, al worden de bloemen van deze planten niet zo groot als van andere cactussen. Enige goede en aanbevelenswaardige soorten zijn: *Rhipsalis houletianus* en *Rh. rhombopilosa*, welke laatste fraai rood gekleurde leden of bladen bezit.

De naverwante *Hariota salicornioides* is in de kamer in bloei te krijgen. Van de blad- of *Phyllocactus* is de bekende *Ph. ackermannii* met haar roodachtige bloemen wel een van de bekendste. Hoewel deze en andere hybriden er dankbaar voor zijn om des zomers een poosje in de vrije lucht te vertoeven, is het heel goed mogelijk ook zonder dit laatste, volop bloemen aan deze planten te krijgen, mits wij vooral zorgen voor een rustperiode in de winter op een koele, doch beslist vorstvrije standplaats.

Een groot aantal andere cactussen worden minder om de bloemen dan wel om hun fraaie bedoorning, beharing of vormen, met succes in huis gekweekt. Vooral diverse *Cereus*soorten en in het bijzonder ook de monstreuze vormen hiervan zijn prachtig materiaal om in bakken en schalen, eventueel in combinatie met vetplanten, gekweekt te worden. Enige voor dit doel aan te bevelen soorten zijn: *Piptanthocereus jamacaru*, *peruvianus*, *peruvianus monstrosa*, *chalybaeus*, *forbesii*, *Cleistocactus strausii*, *Tricho-*

cereus pasacana, *bridgesii*, *thelegonus*, *candicans*, *huascha*, *Stetsonia coryne*, Haageocereussoorten, *Oreocereus trollii*, *celsianus*, *Pseudoespostoa melanostele*, *Cephalocereus senilis*, *Neobuxbaumia polylopha*, enz., enz.

Hoewel de *Opuntia*'s in de kamer veelal minder geschikt zijn door haar hinderlijke glochiden en dorens, kunnen wij een enkel exemplaar toch wel aanbevelen zoals *Opuntia clavarioides*, *Op. cylindrica cristata*, *Op. monacantha variegata*, *Opuntia exaltata cristata* en *Op. vestita cristata*.

Van de bolvormige cactussen zijn het vooral de soorten die uitmunten door een krachtige of mooi gekleurde bedoorning die wij aanraden zoals *Echinocactus grusonii*, *Echinoc. ingens*, *Gymnocalycium multiflorum*, *Gymn. saglionis*, *Ferocactus corniger*, *Feroc. melocactiformis*, *Feroc. pilosus*, *Parodia maassii*, *Notocactus leninghausii*, *Notoc. ottonis*, *Notoc. scopia candida* en *cristata*, *Astrophytum myriostigma* en *ornatum*.

Het geslacht *Mammillaria* biedt eveneens een ruime keus van soorten welke als kamerplant goed groeien.

Ten overvloede zij er nog eens nadrukkelijk op gewezen, dat voor al de genoemde cactussen een lichte, zonnige standplaats een eerste vereiste is, willen zij niet veel van hun schoonheid in vorm en kleur verliezen.

Onder de andere succulenten, meestal bekend als de vetplanten, is de keus nog meer gevarieerd. Er zijn vrijwel geen vetplanten of ze kunnen bij een juiste verzorging en een goede standplaats, in huis gekweekt worden. Zelfs met ultrasucculente Mesems zijn op een gunstige plaats nog behoorlijke resultaten te bereiken. Zo zagen wij o.a. bij een liefhebster in huis gezaaide en goed gekweekte schalen met bloeiende *Titanopsis*, *Fenestraria*, *Lithops*, enz., die iedere kasbezitter zouden doen watertanden. De droge atmosfeer die deze planten nodig hebben, is in de meeste huizen wel aanwezig. Toch zijn dit vooral voor beginners dikwijls moeilijk te kweken planten, die een teveel aan water spoedig met de dood moeten bekopen. Zeer vele andere geslachten zijn wat gemakkelijker in cultuur zoals b.v. *Haworthia*'s, *Gasteria*'s, Aloë, voor minder zonnige vensters. *Echeveria*, *Crassula*, *Pachyphytum*, *Sedum*, *Senecio*, *Stapelia*, *Aeonium*s en niet te vergeten verschillende soorten *Euphorbia*'s.

De keus en variatie is groot genoeg voor elke succulenteliefhebber. Dit geldt niet alleen voor hen die op kamercultuur zijn aangewezen, maar ook voor diegenen die over een tuin, bak of kas de beschikking hebben.

Wij moeten in de eerste plaats trachten die planten in onze verzameling op te nemen waarvoor de voorwaarden, waaronder zij gekweekt moeten worden, gunstig zijn. Dit betekent dus dat wij voor iedere standplaats, hetzij in de felle zon of schaduw, warm of koel, die planten moeten kiezen, die er ook krachtens de eisen die zij stellen, thuishoren. In geen geval importen in de kamer, of ultrasucculente Mesems, verstoken van elk zonnestraaltje voor een venster op het Noorden, maar ook geen nachtcactus of een Christusdoorn in een kas waar de temperatuur in de winter slechts enkele graden boven het vriespunt wordt gehouden!

Wij zullen ons dus in vele gevallen tot bepaalde planten moeten beperken, dat betekent nog lang niet dat wij, zoals dit in het liefhebbersjargon heet, moeten gaan „specialiseren”. Als wij, wat hierover gezegd en geschreven wordt, zouden geloven, dan wordt men pas „echt” liefhebber als men de beginnersperiode van de gemengde verzameling te boven is en zich tot één of meer bepaalde geslachten gaat beperken. Naar onze mening begint dan niet de liefhebberij doch meestal eindigt zij dan, want het doel waarvoor men specialiseert, wordt slechts door enkelen bereikt. Ook een gemengde verzameling kan als studie-object voldoende bieden voor hen die, naast de liefhebberij in het kweken, zich in het hoe en waarom willen verdiepen. Opmerkelijk is het ook te moeten constateren dat de belangstelling hoofdzakelijk gericht is op de cactussen of bepaalde geslachten daarvan en niet op de andere succulenten. Voor een echte liefhebber, dus geen verzamelaar, heeft iedere plant haar bekoring en de grens van onze waardering moet niet liggen tussen het al of niet bezitten van planten met of zonder areolen.

(Wordt vervolgd)

J. C. VAN KEPPEL.

Het Clichéfonds

Het Clichéfonds is jaren geleden, ik meen in 1932, in het leven geroepen om hieruit de hoge kosten, verbonden aan het maken van foto's en het vervaardigen van clichés voor de afbeeldingen in ons tijdschrift, te financieren. Een der middelen, om aan de nodige financiën te komen, was de verkoop van zaden aan de leden van Succulenta. Aanvankelijk werden uitsluitend zaden verkocht welke door enkele leden aan het Clichéfonds werden geschonken. Weldra bleek echter dat deze zaadverkoop door de leden zeer op prijs gesteld werd, daar het voor velen de enige mogelijkheid bleek te zijn om op betrekkelijk goedkope wijze de plantencollectie uit te breiden. Om aan de verlangens zoveel mogelijk te voldoen werd al spoedig overgegaan tot aankoop van zaden uit het buitenland, waaronder vele soorten voorkwamen waarvan in Nederland geen zaden te verkrijgen waren. Opnieuw steeg hierdoor de omzet. Het is duidelijk, dat zulks tevens gepaard ging met hogere baten, waardoor ons tijdschrift één der best geïllustreerde cactustijdschriften is geworden.

Gelijktijdig hiermede is echter de zaadverkoop in Succulenta een bindend element geworden, wat in belangrijkheid wedijvert met ons maandblad. Jaarlijks werden meer dan 200.000 zaden verkocht. Wanneer men echter bedenkt dat al deze zaden verpakt moesten worden in porties van circa 20 stuks, dan zal men begrijpen dat telkenjare zeer veel werk verzet moest worden.

Dit werk nu, tezamen met de onvermijdelijke administratie werd sinds 1932 verzorgd door Mej. J. J. E. van den Thoorn. Zij heeft echter de wens te kennen gegeven van deze taak ontheven te worden. Hoewel ons dit allen spijt, zullen wij deze wens moeten eerbiedigen en past het ons haar, langs deze weg, nogmaals de dank van alle leden over te brengen voor het zeer, zeer vele werk, dat zij voor Succulenta gedaan heeft. Zeer velen van ons denken nog met plezier terug aan de momenten, waarop zij het toegezonden pakje met zaden uitpakten en ontdekten dat, behalve de bestelde zaden, veelal als verrassing, een extra portie aanwezig was.

Het werk, verbonden aan de zaadverkoop, is te veel geworden om door één persoon uitgevoerd te worden, zeker naast een normale dagtaak. Het vinden van een nieuwe beheerder bleek niet zo gemakkelijk te zijn. De afd. Eindhoven en Omstreken heeft daarom besloten om de organisatie hiervan ter hand te nemen. Alle leden zullen een deel dezer omvangrijke taak op zich nemen en hopen gezamenlijk de prestatie van Mej. van den Thoorn te kunnen benaderen.

Wij hopen per 1 januari 1959 zover met onze voorbereidingen, o.m. het gereedmaken der porties, gevorderd te zijn, dat we vanaf die datum alle bestellingen vlot kunnen afleveren. Daarvoor is echter nodig dat we zo spoedig mogelijk over zaden beschikken. We hebben reeds importzaden ontvangen, doch dit is nog lang niet voldoende en daarom verzoeken we alle leden dringend zaden ter beschikking van het Clichéfonds te stellen. Elke hoeveelheid is welkom. U kunt zaden zenden aan de heer M. G. VAN DER STEEG, Hertensprong 4, Eindhoven. De zaadverkoop zal verzorgd worden door de heer A. TIMMERMANS, Ziggenstraat 18, Geldrop. De zaadaanbieding en wijze van bestellen, gironummer, enz, hopen wij in het januarinumnummer bekend te maken.

Afd. EINDHOVEN.

Uit andere tijdschriften

Het derde nummer van het Amerikaanse tijdschrift „Cactus and Succulent Journal” vangt aan met een artikel over de moeilijkheden van een „cactustocht” in Californië van de hand van L. A. Mills, met mooie foto's. — Richard Sharell wijdt een artikel aan het werk van Hans Krainz uit Zürich, met mooie afbeeldingen van de prachtige collectie in de botanische tuin te Zürich. — Marjorie E. Shields zet haar artikelenreeks over haar collectie in Nieuw Zeeland voort, ook ditmaal weer voorzien van prachtige afbeeldingen van bloeiende cactussen e.a. vetplanten. — M. Kinnach beschrijft onder de titel „Icones Plantarum Succulentarum” regelmatig een succulentensoort en in dit nummer *Discocactus nelsonii* (Br. et R.) Lindiger. — Erich Walther gaat verder met zijn reeks artikelen over het geslacht *Echeveria*, hij noemt en beschrijft twee nieuwe soorten, nl. *Echeveria macdougalii* sp. nov. en *Echeveria halbingeri* sp. nov. met duidelijke foto's en tekeningen.

B.M.S.

International Succulent Institute

De heer J. W. Dodson, een in Amerika bekend Haworthiaspecialist en tevens ijverig bevorderaar van de kennis der succulenten, deelde ons mede dat aldaar een nieuwe instelling is opgericht, nl. het International Succulent Institute, waarvan de heer Dodson zelf de secretaris-penningmeester is. Voorzitter is de heer Al. E. Irving. De oprichters van deze instelling gaan uit van de overtuiging, dat grote behoefte bestaat aan een bepaalde bron waar nieuw, wetenschappelijk of tuinbouwkundig waardevol materiaal te bekomen is, plantenmateriaal dat niet in de gewone handel te verkrijgen is. In de handel beschikt men immers over het algemeen slechts over een klein deel van de bekende en beschreven soorten of cultivars, terwijl deze gewoonlijk verspreid worden zonder dat de juiste bron van herkomst bekend is, iets wat nodig is voor hen, die planten verzamelen ook voor wetenschappelijke bestudering. Genoemde instelling is juist opgericht met het doel planten te importeren en te distribueren om dat gemis aan te vullen en om aan de wens van serieuze liefhebbers te kunnen voldoen die de nieuwere soorten wensen te verwerven, hetzij vanwege hun zeldzaamheid, hetzij vanwege hun bijzondere schoonheid. Verder is deze organisatie opgericht om als tussenpersoon te fungeren voor taxonomen, voor hen die planten op de natuurlijke groeiplaatsen verzamelen, of voor anderen die op internationale basis het door hen beschreven, verzamelde, of gekweekte materiaal willen verspreiden; hierdoor komt dit materiaal dus beschikbaar voor hen, die zich daarvoor in het bijzonder interesseren, terwijl het bij voortkweking bewaard blijft voor de toekomst.

De instelling, die er de voorkeur aan geeft onafhankelijk te blijven, liever dan deel uit te maken van een of andere bestaande organisatie, meent dat het toezicht op de distributie van de planten het beste kan worden beheerd door dezulken, die zich actief met een dergelijk project bezig houden. Vanzelfsprekend moet voor het te verspreiden materiaal vergoeding worden gevraagd. Nadrukkelijk wordt evenwel vastgesteld, dat deze instelling geen enkel commercieel doel beoogt, integendeel, en dat geen planten worden gedistribueerd welke in de handelscatalogussen van de laatste drie jaren voorkomen, tenzij het gelijksoortig materiaal is, aangevuld met wetenschappelijke informatie, zoals vindplaats e.d.

De verkrijgbaar te stellen planten — meestal zullen dat slechts enkele exemplaren van elke soort zijn — worden opgenomen in het *Cact. and Succ. Journal of America*, mogelijk ook in enkele andere publicaties. Om ook personen in afgelegen landen in de gelegenheid te stellen dit materiaal te verkrijgen, waarvan gewoonlijk weinig voorhanden is, zullen de aanvragen enige tijd worden vastgehouden, zodat het plantenmateriaal op zo groot mogelijke geografische basis gedistribueerd kan worden.

Tot zo ver over deze instelling kortweg I.S.I. genaamd, waarvan ook enkele bescheiden in ons bezit kwamen. Wij hebben de eerste lijst van aan te bieden planten gezien, waar vooral voor de meer gevorderde liefhebber, veel begerlijks in voorkomt. Voor ons doemen er helaas moeilijkheden op wat betreft de betaling, toezending, etc., maar waar een wil is, is een weg. Mogelijk is collectief (helaas moet schrijver zich daarbij uitsluiten) of door middel van een organisatie of instelling hier meer te bereiken.

In ieder geval meenden wij onze lezers van het bestaan van deze instelling op de hoogte te moeten brengen. Het adres van de secretaris is: Mr. J. W. Dodson, 921 Murchison Dr., Millbrae, Californië, U.S.A..

Wij menen ten slotte hierbij nog te moeten opmerken, dat binnen het raam van de I.O.S. (Intern. Org. v. d. Studie v. Succ. planten) een dergelijke instelling bestaat, maar, naar het ons voorkomt, op meer beperkte schaal en meer op wetenschappelijke maar, naar het ons voorkomt, op zeer beperkte schaal en op wetenschappelijke basis.

A. J. A. UITEWAAL.

Mammillaria gülzowiana *Werd.*

Deze uitzonderlijk mooie Mammillaria werd in 1928 beschreven door Prof. Dr. E. WERDERMANN in het „Zeitschrift für Sukkulantenkunde“, pp. 356/357. Met *Mammillaria longiflora* (BR. ET ROSE) BERGER stelde BACKEBERG voor deze beide soorten in 1938 het geslacht *Krainzia* op. In 1951 deelde Prof. Dr. F. BUXBAUM deze planten in bij het geslacht *Phello-*

Mammillaria (Phellosperma) gülzowiana

foto: Andreae.

sperma BR. ET ROSE, dus bij het type van dit geslacht *tetrancistra* BR. ET ROSE. Hierbij voegde hij tevens *Mammillaria pennispinosa* KRAINZ.

In 1956 werd het geslacht *Phellosperma* door Prof. BUXBAUM als ondergeslacht van *Mammillaria* geklassificeerd met de soorten *Phellosperma longiflora*, *gülowiana* en *pennispinosa*. Laten wij hopen, dat hiermede aan de omzwervingen van deze planten een einde is gekomen en dat het definitief *Mammillaria's* zullen blijven.

De plant kan ongeënt gekweekt worden, hoewel ze dan niet altijd snel groeit. Toen wij in 1937 de beroemde cactuskwekerij van Adolph Hahn in Berlin-Lichtenfelde bezochten, zagen wij daar duizenden *gülowiana* zaailingen in platte bakken vrij uitgeplant staan. In het tweede groeijjaar hadden de meesten zeker een doorsnede van 6 cm. Het was een zeldzaam mooi gezicht. Op onze vraag hoe het mogelijk was deze planten op eigen wortels zo snel op dit formaat te kweken, haalde de heer Hahn zijn schouders met een mysterieus gebaar op. Waarschijnlijk zal onderwarmte met paardemest de oorzaak zijn geweest en hoewel de planten er niet opgejaagd uitzagen, is het de vraag of zij in een normale winter in een liefhebberskas het leven er af zouden brengen.

Velen enten deze plant en indien men als onderstam *Harrisia jusbertii* of een *Echinopsis* neemt, dan behoudt zij goed haar habiths.

De plant spreekt overigens blijkens de foto voor zichzelf en voor een

nauwkeurige beschrijving verwijzen wij naar Prof. WEBDERMANN in Sukkulentenkunde.

Door de bekende Engelse kweker Neale is nog een *variëteit splendens* gekweekt, die in plaats van een roodbruine middendoren een goudgele heeft. Deze variëteit treft men tegenwoordig ook in de verzamelingen in ons land aan.

Ten slotte wijzen wij er op deze plant niet te warm te kweken, daar zij in Mexico in het hooggebergte groeit; het verhoogt de bloeibaarheid.

A. F. H. BUINING.

Moet *Astrophytum myriostigma* geënt worden?

door ROBERT GRÄSER.

Er zijn cactusliefhebbers, die graag en veel enten en op deze manier proberen het kweken van hun planten te vergemakkelijken, er zijn er ook, die zich de moeite geven, zoveel mogelijk, ook moeilijk te cultiveren soorten, wortelecht tot een goede of minstens tot een bevredigende groei te brengen. Bij *Astrophytum myriostigma*, de bekende Bisschopsmuts, vind men in de literatuur altijd weer de opmerking: „de soort groeit uit zaad gekweekt goed en willig, zodat het overbodig is te enten”. Ik ben in de loop der jaren tot een andere overtuiging gekomen en betreurde het vaak, deze of gene mooie plant niet in haar jeugd op tijd op een krachtige *spachianus* of *jusbertyi* geënt te hebben.

Ook bij mij groeien de planten wortelecht heel goed en in weinig jaren had ik mooie, bloeibare planten. Geleidelijk werden de planten groter, ze werden niet meer regelmatig elk voorjaar, maar slechts om de twee of drie jaar verpot. Mijn grootste planten hebben een doorsnede van 12-15 cm bereikt en staan in potten van 10-12 cm doorsnede, in de zomer ingegraven onder plat glas. Wanneer het verpotten eens een keer nodig is, kan men bij de grotere planten onaangename ondervindingen opdoen.

De myriostigmawortels zijn bross en zuigen zich met hun bossige einden aan de potwand zo vast, dat het nauwelijks mogelijk is, ze onbeschadigd uit de potten te krijgen. Gemakkelijk breken zelfs dikke wortels af, vaak vlak bij het plantenlichaam. Bisschopsmutsen, waarvan éénmaal door beschadiging of rotting de wortels geheel of gedeeltelijk verloren zijn gegaan, zijn zeer moeilijk, meestal geheel niet meer tot goede beworteling te brengen. Ze leven weliswaar jarenlang met behulp van zich spaarzaam vormende nieuwe wortels verder, maar van een gezonde, frisse groei kan geen sprake meer zijn. Anders is het, wanneer zo'n grote plant op *spachianus* of *jusbertyi* geënt is. Bij goed gewortelde planten liggen de wortels van de onderstam in vele windingen in de pot. De wortels laten zich meestal gemakkelijk van de potwand losmaken. Bij het verpotten kunnen de te lange wortels van de onderstam ingekort worden. Laat men ze daarna evenals een stek goed indrogen, dan behoeft men voor rotting niet bang te zijn en de planten groeien zelfs in een pot van gelijke grootte of in de oude pot, als de aarde maar vernieuwd wordt, weer rustig verder.

Of een *Astrophytum* wortelecht of geënt is, dat kan ik in de zomer bij mijn planten niet zonder meer vaststellen. De onderstammen zijn door de entstukken zo overgroeid, ze staan zover in de grond, dat er over het algemeen niets van te zien is. Bij het verpotten echter blijkt dat wel, boven-

dien veroorzaken de wortelechte planten, ook wanneer ze uit zaden gekweekt werden, geleidelijk meer zorgen, evenals het vroeger bij vele van de eeuwig sukkelende importplanten het geval was.

Uit Kakteen und andere Sukkulenten.

Vert.: B. M. SCHOMPER.

Mediolobivia schmiedcheniana (Köhler) Krainz

Deze cactus, behorende bij het ondergeslacht Pygmaelobivia, valt niet alleen op door zijn diepgele tot goudgeel gekleurde bloemen, doch er kunnen ook nog andere bijzonderheden opgemerkt worden tegenover die van andere Mediolobivia's/Pygmaelobivia's, schrijft U. Köhler in Kakteen u.a. Sukkulenten.

Een exemplaar van *Mediolobivia schmiedcheniana* geënt op een sterke *Cereus pachanoi* onderstam gaf haar bloemen, in tegenstelling met andere Pygmaelobivia's, aan de onderzijde, terwijl aan de schaduwzijde van de plant spruiten ontstonden. In het eerste stadium van de ontwikkeling dezer spruiten was geen onderscheid te zien tegenover de gelijktijdig opgroeiende bloemknoppen; beide waren roodachtig zoals de dorens van de nieuwe groei in de schedel. Daar gedurende deze periode het weer tamelijk slecht bleef, kon men dit verschijnsel niet wijten aan overgang van bloemknop tot scheut, daar de aan de zonzijde ontstane knoppen tot bloemen uitgroeiden. Bij de ontwikkeling van de knoppen veranderde hun kleur van roodachtig tot de bekende olijfzwartrode schakering. Gelijkaardig was de kleur van de ongeveer 7 mm metende vrucht, waarbij de olijfzwartrode schubben talrijke witte haren droegen. Daar de vrucht later afviel konden de zaden niet nagegaan worden. De bij het originele artikel geplaatste foto is een zwart-wit vergroting van de Agfa-kleuropname, welke de plant in natuurlijke grootte weergeeft.

ARM. WILBOORTS.

Contributieverhoging

Naar aanleiding van het feit dat de contributie van Succulenta met ingang van 1 januari 1959 zal verhoogd worden van f 5.— op f 6.50, zou ik gaarne het volgende onder ieders aandacht willen brengen.

In de jaren toen Succulenta nog 6 maal per jaar verscheen, was de contributie steeds f 5.—. Dit was al niet hoog, gezien het vele dat ons tijdschrift bood. Dank zij de omstandigheid, dat we door zuinig beheer een kleine reserve gemaakt hadden, kon aan de telkens hoger wordende drukkosten het hoofd worden geboden.

Doch toen Succulenta van 1 januari 1957 af als *maandblad* verscheen, wat overigens alleszins viel toe te juichen, waren de ontvangsten niet meer in overeenstemming met de uitgaven. Er moest dus verandering komen. Het hoofdbestuur achtte contributieverhoging de beste oplossing, te meer, daar een bedrag van f 5.— beslist veel te laag is in verhouding tot andere verenigingen met een eigen orgaan.

Wanneer we de laatste drie jaargangen naslaan, dan zien we dat deze in 1955 en 1956 96 bladzijden telden, elk met 68 afbeeldingen. Jaargang 1957 telde 144 bladzijden, dus anderhalfmaal zoveel, met 84 afbeeldingen. In dezelfde verhouding zou de prijs voor het maandblad dus f 7.50 mogen bedragen.

Rekent men daarbij dat de uitgebreide bibliotheek *gratis* ten dienste der leden staat en van een goedkope zaadaanbieding kan worden geprofiteerd, dan zal iedereen het met ons eens zijn, dat de per 1 januari 1959 verhoogde contributie alleszins billijk is.

Wij vertrouwen dan ook, dat *alle* leden zich de f 1.50 verhoging met liefde zullen getroosten.

G. D. DUURSMA,

Alg. Penningmeester Succulenta.

Flinke sortering

Import - Export

Cactussen en andere Vetplanten

bij **W. J. van Kempen**

Driehuizerweg 327, Brakkestein, Nijmegen, Tel. 23377, Giro 547230

Bestuursmededelingen.

LIDMAATSCHAP.

Leden van Succulenta, die hun lidmaatschap voor 1959 niet wensen te verlenen, worden er aan herinnerd, dat het lidmaatschap moet worden opgezegd *vóór 1 december 1958*, schriftelijk aan het secretariaat, Hereweg 19, Lisse, of aan het bestuur van de afdeling, waartoe zij behoren.

CONTRIBUTIES 1958.

De penningmeesters der afdelingen worden verzocht *vóór 31 december 1958*, het bedrag der contributies over 1958 te storten op postrekening no. 833550 ten name van Alg. Penningmeester Succulenta te Rijperkerk, Fr.

Vele afdelingen hebben reeds geheel afgerekend. Enkele afdelingen storten een gedeeltelijke betaling. Er zijn echter ook nog afdelingen, die nog niets hebben overgemaakt. Mogen wij rekenen op Uw medewerking?

Nieuws uit de Afdelingen

AMERSFOORT

De maandelijksse bijeenkomst zal worden gehouden op maandag 10 november a.s. des avonds om 20.00 uur ten huize van de heer Steinmetz, Ursulineweg 7, Hamersveld.

F. J. MEYER, secr.

AMSTERDAM

Van 7—9 november 1958 neemt de afd. Amsterdam deel aan een tentoonstelling, georganiseerd door de afd. Amsterdam van de Nederlandse Vereniging van Vogelliefhebbers, welke zal worden gehou-

den in een zaal van Artis, Plantage Middenlaan 43.

De officiële opening der tentoonstelling zal plaats hebben op 6 november en zal geschieden door dr. E. F. Jacobi, directeur van Natura Artis Magistra.

De afd. Amsterdam hoopt, dat vele leden van de vereniging een bezoek aan deze tentoonstelling zullen brengen en dat degenen die speciaal komen in verband met hun liefde voor vogels, tevens belangstelling zullen krijgen voor het kweken van onze gedoornde vrienden.

Toegangsprijs 50 cent per persoon.

G. J. MOL.

DORDRECHT EN OMSTREKEN

Op 19 nov. a.s. zal in het K.A.B.-gebouw, Doelstraat 9 een dia-avond verzorgd worden door de heer H. Bonefaas, Den Haag. Aanvang 19.30 uur.

De heer Bonefaas zal het geslacht *Mammillaria* behandelen, toegelicht met prachtige kleuren-dia's.

Wij hopen dat alle leden met zoveel mogelijk familieleden, vrienden en kennissen deze avond zullen bezoeken.

Onze laatste bijeenkomst op 15 okt. j.l. hebben wij tot onze spijt af moeten gelasten wegens de zeer geringe opkomst der leden. Dit is voor de eerste maal sinds het bestaan van onze afd. Wij hopen dat het ook de laatste maal geweest is. Leden toont uw belangstelling, succulenten zijn toch ook uw hobby?

A. DENTINGER, Secr.

GOOI- EN EEMLAND

De eerstvolgende vergadering zal worden gehouden op 10 december 1958 te 19.45 uur in Hotel Sanbergen, Noorderweg 1 te Hilversum.

Aankondiging van de agenda zal in het Gooinieuws plaatsvinden.

B. WALET, Secr.

D. BOUWMAN

Binnenl. Groothandel
Export

Grote sortering Cactussen
en prima Vetplanten

DIJKWEG 56a — HONSELERSDIJK — TELEFOON K. 1740—5168

**import
export**

Cactussen en andere Succulenten

telefoon 332556
postrekening 172446

F. Jansen Leyweg 24
's-Gravenhage

HAARLEM EN OMSTREKEN.

De maandelijks bijeenkomst zal gehouden worden op donderdag 20 nov. a.s. in het Ned. Hervormd Jeugdhuis, Schoterweg 83, Haarlem. Noteer deze datum!

CHR. MEIJER, Secr.esse.

ROTTERDAM

Onze maandelijks bijeenkomst werd gehouden op 11 oktober. Spreker voor die avond, de heer W. A. J. Boers, behandelde het onderwerp „Vetplanten”.

Spreker hield een leerzame voordracht, die met belangstelling werd gevolgd en aanleiding gaf tot vragen en gedachtenwisseling. In aansluiting daarop volgde een serie mooie dia's.

De volgende vergadering wordt gehouden zaterdag 8 november in een lokaal van de Vrije Evangelische Kerk, Jan van Loonslaan 6.

J. L. DE SLEGTE, Secr.

ZAA NSTREEK

De eerstvolgende vergadering zal gehouden worden op vrijdag 14 november a.s. ten huize van de heer S. Voster, Noorddijk 25 te Wormerveer. De agenda wordt nog nader bekend gemaakt op de convocatie.

E. J. HELDERMAN, Secr.

Ruil- en verkoopaanbiedingen

AANGEBODEN: Succulenta jaargang 1927, losse afl.; van 1932—1936 gebonden; 1937 losse afl.; 1938 en 1939 gebonden; 1940, no. 5 ontbreekt; 1941 en 1942, losse afl.; 1947—1957. Losse jaargangen f 3.—; gebonden f 4.50 per jaargang. Te bevragen aan de Red. van dit blad.

AANGEBODEN: een collectie Lithops-soorten. Brieven aan Mevr. A. ZWAMA-HOEKSTRA, Kelders 3, Leeuwarden.

NIEUWE LEDEN :

- P. Koorneef, Hoogenwaardstraat 112d, Rotterdam.
L. A. F. Seesink, Denneweg 2a, Den Haag.
J. H. B. Ockeloen, P. C. Hoofdlaan 21c, Maassluis.
L. H. M. Baltussen Past. Habethstraat 2a Maastricht.
P. van der Giessen, Palmhoeve, Hendrik-Ido-Ambacht.
Mevr. M. Reijers-Vermeulen, Walstraat 39, 's-Heerenberg.
L. Westerveen, Broekhuizen C 98, Ruinerwold.
G. J. Hofland, Karel Wiersmastraat 25, Naaldwijk.
H. J. Blom, Hoogstraat 19, Harlingen.
W. Zonne, Schiedamsedijk 33, Vlaardingen.
M. W. Camping, Robert Kochstraat 25, Leeuwarden.
Mevr. L. M. C. van Aalderen-Maronier, Rubenslaan 1, Bilthoven.
Mej. M. Buyze, Diaconiestraat 10, Zaamslag, Zld.
Mej. W. Rademaker, Twekkelerplein 31, Hengelo.
D. Willemsen, Stelsestraat 19, Lent bij Nijmegen.
L. Koolen, Lombokstraat 3, Haarlem.
W. Klaassen, Kann. de Vriesstraat 23, Ulf (Gld.)
W. R. Poell, Teesinkbos, Boekelo.
M. van Zanten, Monsterseweg 115, 's-Gravenzande.
G. A. van Herpen, Duindoornstraat 40, Almelo.
Mevr. F. Oldenburger-Lokken, Unikenstraat 15, Stadskanaal.
E. Tjabringa, Ericastraat 73, Assen.
Dr. A. M. Hamoen, Westersedrift 103, Haren, Gron.
Mej. B. Vos, Oosterboerweg, Meppel.
Mevrouw J. Roodenburg-Hoffmann, Arnhemsestraat 37c, Den Haag.
Mevr. J. Juda-Stolting, Elsstraat 82, Den Haag.

Koopt een ORANJE-KALENDER

f 2.75 per stuk.

Verkrijgbaar in de boekhandel.

U steunt daarmee het werk van „PRO JUVENTUTE”